

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/150/2025
Identifikačné číslo spisu:	7121203470
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:7121203470.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ F. L., narodeného XX. G. XXXX, A., T. XX, a 2/ K. L., narodenej XX. L. XXXX, A., T. XX, zastúpených advokátom Mgr. Martinom Šišovským, Košice, Rázusova 3764/49, proti žalovanému JUDr. B. súdnemu exekútorovi, so sídlom Exekútorského úradu v A. I. zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária Hopferova s.r.o., Košice, Bajzova 2, o zaplatenie 5 642,96 eura s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Košice pod sp. zn. 40C/6/2021, o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 17. decembra 2024 sp. zn. 6Co/159/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanému priznáva proti žalobcom 1/ a 2/ plný nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I - v súčasnosti Mestský súd Košice (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo 06. apríla 2023 č. k. 40C/6/2021-289 žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1 Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že nadobudnutím právoplatnosti uznesenia o zastavení exekúcie bol žalovaný ako súdny exekútor povinný vrátiť výťažok rozvrhu žalobcom 1/ a 2/ (ďalej len „žalobcovia“) ako povinným, čo žalovaný nesplnil. Vzhľadom na to, že exekúcia bola zastavená, zanikol právny titul žalovaného ako súdneho exekútora pokračovať vo vykonaní exekúcie. Podľa súdu prvej inštancie však bola dôvodná námietka žalovaného do sumy 395,51 eur, keďže trovy v tejto výške boli právoplatne priznané žalovanému súdom ako trovy exekúcie po zastavení exekúcie, z čoho bolo podľa súdu prvej inštancie zrejmé, že pohľadávka žalobcov voči žalovanému je dôvodná, čo do rozdielu výťažku dražby a súdom priznaných trov exekúcie po zastavení

exekúcie. Súd prvej inštancie mal ďalej za nespornú existenciu pohľadávky žalovaného voči žalobcom vo výške 33 311,01 eura priznanú uznesením Okresného súdu Košice I zo 07. marca 2019 č. k. 15C/12/2010-556 v spojení s uznesením Okresného súdu Košice I č.k. 15C/12/2010-687 z 22. apríla 2021, na ktorú poukázal žalovaný. Súd prvej inštancie vyhodnotil námietku žalovaného ako kompenzačnú námietku uplatnenú iba v rámci procesnej obrany do výšky uplatnenej sumy. Preukázaním existencie vzájomných pohľadávok strán sporu, pohľadávok rovnakého druhu, obidve pohľadávky boli v čase započítania splatné, súd prvej inštancie dovodil, že sa jednalo o pohľadávky spôsobilé na započítanie s tým, že sa pohľadávky stretli uplatnením kompenzačnej námietky vznesenej žalovaným ako obrany v jeho duplike zo 16. septembra 2022, zopakovanej na pojednávaní konanom 22. septembra 2022, ako aj 06. apríla 2023. Zhrnúc uvedené súd prvej inštancie uzavrel, že došlo k splynutiu vzájomných záväzkov strán sporu započítaním. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov rozsudkom zo 17. septembra 2024 č. k. 6Co/159/2023-359 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie jednoznačne vyplýva úvaha, na základe ktorej dospel k svojmu záveru o nedôvodnosti žaloby s poukazom na zistený skutkový stav a príslušné zákonné ustanovenia, a odôvodnenie rozsudku dáva odpoveď na všetky odvolacie námietky žalobcov.

2.1 V súvislosti s odvolacou námietkou týkajúcou sa riadneho uplatnenia kompenzačnej námietky žalovaným odvolací súd dal za pravdu žalobcom, že v podaní zo 16. septembra 2022 (duplike) žalovaný výslovne nevyjadril vôľu započítať si svoju pohľadávku, iba poukázal na existenciu takejto pohľadávky a predložil ako prílohu predmetné uznesenie. Napriek uvedenému mal odvolací súd za to, že zo zvukového záznamu z pojednávania konaného 06. apríla 2023 vyplýva, že súd prvej inštancie na pojednávaní skonštatoval, že bola vznesená kompenzačná námietka, na čo reagoval právny zástupca žalobcov a namietal, že kompenzačná námietka nebola vznesená procesne korektným spôsobom. V nadväznosti na uvedené právna zástupkyňa žalovaného potvrdila, že kompenzačná námietka sa dá urobiť aj ústnym spôsobom a žalovaný si neuplatňuje v konaní nárok vzájomnou žalobou, kde by bolo potrebné urobiť to písomne a zaplatiť za to súdny poplatok, ale uplatňuje si kompenzačnú námietku do výšky sumy žalovanej v konaní. Rovnako sa ku kompenzačnej námietke vyjadrili ako žalobcovia tak žalovaný v záverečných rečiach, kde žalovaný okrem iného poukázal aj na to, že existuje pohľadávka, ktorú má žalovaný voči žalobcom vo výške 33 311,01 eura titulom trov v inom konaní, ktorá je právoplatná a vykonateľná. Na predmetnú pohľadávku žalovaného voči žalobcom teda navrhol prihladať z hľadiska započítania.

2.2. Odvolací súd k ďalšej námietke žalobcov o nedôvodnosti nároku v rozsahu 395,51 eura poznamenal, že je nesporným, že bola uvedená suma právoplatne priznaná žalovanému uznesením Okresného súdu Košice II sp. zn. 1Er/2782/2001 z 22. septembra 2020 titulom trov exekúcie po zastavení exekúcie. S poukazom na uvedené odvolací súd nemal možnosť túto otázku opakovane posudzovať, keďže je viazaný rozhodnutím súdu, a preto nie sú žiadne námietky spôsobilé prívodiť v tomto konaní zmenu uvedeného právoplatného rozhodnutia. Na uvedenom základe odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny vrátane výroku o trovách konania podľa § 387 ods.1 CSP. O nároku na náhradu odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia (ďalej aj „dovolateľa“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Žalobcovia v podstatnom namietali záver odvolacieho súdu o riadnom vznesení kompenzačnej námietky, ktorý je mali za arbitrárny. Podľa dovolateľov existuje zjavný rozpor medzi závermi súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu v otázke, kedy v rámci konania vlastne žalovaný vzniesol kompenzačnú námietku, čo svedčí o neurčitosti počínania si žalovaného. Odvolací súd záver o tom, že si žalovaný v konaní riadne uplatnil kompenzačnú námietku vyvodil prostredníctvom zložitých výkladových konštrukcií, a vo svojej podstate nahradil

prejav vôle žalovaného. Dovolatelia brojili aj proti uplatnenému nároku 395, 51 eura, pri ktorom sa odvolací súd nevysporiadal s ich odvolacou argumentáciou, že nie je podstatné to, aký je právny titul nadobudnutia pohľadávky žalovaného vo výške 395,51 eura, ale to, na základe akého zákonného dôvodu si žalovaný túto právoplatne priznanú pohľadávku voči žalobcom jednostranne a bez akéhokoľvek prejavu vôle voči žalobcom stiahol z výťažku. Záverom namietali aj nesprávnosť výroku o trovách konania. Vzhľadom na uvedené žiadali rozhodnutia súdov nižších inštancií zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu zopakoval, že už vo vyjadrení k odvolaniu poukázal na ústne pojednávania a písomné podanie z 19. septembra 2022, kedy malo dôjsť k vzneseniu kompenzačnej námietky, zároveň 19. septembra 2023 doručil doplnenie vyjadrenia, v ktorom poukázal na obsah zvukového záznamu z pojednávania konaného 06. apríla 2023, z ktorého jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností vyplynulo, že vzniesol kompenzačnú námietku a v akej výške si ju uplatnil. Doplnil, že v tomto prípade pohľadávka žalovaného voči žalobcom nebola sporná a jednoznačne uplatnil kompenzačnú námietku do výšky žalovanej sumy. K nedôvodnosti uplatneného nároku v sume 395,51 eur pripomenul, že náhrada trov exekúcie bola žalovanému ako súdnemu exekútorovi priznaná v dôsledku zastavenia exekúcie uznesením, na ktoré odkazuje samotné uznesenie o zastavení exekúcie.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o náhrade trov konania pre existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP konštatoval dovolací súd v uznesení veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia z 29. septembra 2021 sp. zn. IVOBdo/2/2021: „Rozhodnutím, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí pre účely posudzovania vád zmätočnosti v zmysle § 420 CSP, je aj rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol s konečnou platnosťou o odvolaní proti výroku o náhrade trov konania“.

10. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené

podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

11. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

12. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 172/03].

13. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

14. Citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutia spravodlivosti).

15. Dovolatelia videli naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP v prijatej právnej konštrukcii odvolacieho súdu, že žalovaný v konaní riadne vzniesol kompenzačnú námietku, v nevysporiadaní sa s odvolacou argumentáciou žalobcov k sume 395,51 eura a k nesprávnosti výroku o trovách konania.

16. Podľa § 152 CSP je hmotnoprávna námietka právny úkon strany spôsobujúci zmenu, zánik alebo oslabenie práva protistrany.

16.1. Hmotnoprávna námietka je teda taký právny úkon (prejav vôle), ktorý mení dôvodný nárok protistrany na nedôvodný, prípadne mení dôvodný procesný útok či dôvodnú procesnú obranu na nedôvodnú. Hmotnoprávny úkon musí byť urobený najmä slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne. Obsah hmotnoprávneho úkonu sa interpretuje použitím hmotnoprávnych noriem, t. j. najmä podľa vôle toho, kto právny úkon urobil. Súd rovnako ako v prípade procesnoprávnych úkonov (podaní) uprednostňuje obsah hmotnoprávneho úkonu pred formou, resp. označením právneho úkonu. Hmotnoprávny úkon obsiahnutý v hmotnoprávnej námietke je voči súdu účinný momentom doručenia voči druhej strane až od chvíle, keď sa o ňom dozvedela. Ak sa žalovaný napríklad na pojednávaní za prítomnosti žalobcu dovoľá premlčania, je také dovolanie účinné okamžite. (Ivančo, M., Ivanko, D. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2026, s 340- 343.).

17. Podľa § 580 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len

„OZ“) ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu. Zánik vzájomne sa kryjúcich pohľadávok nastane okamihom, keď sa pohľadávky spôsobilé na započítanie stretnú. Stretnutie vzájomných pohľadávok samo osebe ešte nemá právne účinky, tie nastávajú až kompenzačným prejavom, a to ex tunc, t. j. ku dňu stretnutia pohľadávok. K tomuto okamihu, keď došlo k splatnosti oboch započítavaných pohľadávok, dochádza k zániku pohľadávok následkom započítania, a to v rozsahu, v akom sa vzájomne kryjú. Ak je jedna z nich vyššia, zaniká len do výšky protipohľadávky, vo zvyšku musí byť pohľadávka splnená. Započítací prejav je možné urobiť aj v priebehu súdneho konania ako prejav procesnej obrany, ak má žalovaný proti žalobcovi aj svoj vlastný kompenzabilný nárok. Žalovaný je v takom prípade oprávnený v prebiehajúcom súdnom spore uplatniť započítaciu (kompenzačnú) námietku. Kompenzačná námietka ako úkon s hmotnoprávnou relevanciou je účinná voči ostatným účastníkom od okamihu, keď sa o ňom v konaní dozvedeli. (Dufalová, L. a kol. Občiansky zákonník. Komentár. 1. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2025, s. 648 - 651)

18. Dovolací súd predostiera, že i keď nepreskúmateľnosť, resp. nedostatok dôvodov je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, v prejednávanej veci o taký prípad nešlo. Dovoláním napadnuté rozhodnutie totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i rozhodujúce skutočnosti, na základe ktorých vyvodil svoje právne závery vysvetlené v odôvodnení. Odvolací súd vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie potvrdil vôľu žalovaného započítať svoju pohľadávku voči pohľadávke žalobcov uplatnenej v tomto konaní. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd síce uznal, že v podaní zo 16. septembra 2022 žalovaný vyslovene neprejavil vôľu započítania pohľadávky, len poukázal na existenciu pohľadávky žalovaného voči žalobcom vo výške 33 311,01 eura, ale po oboznámení sa so zvukovým záznamom z pojednávania zo 06. apríla 2023 (pozn. s ktorým sa oboznámil aj dovolací súd) skonštatoval, že na pojednávaní bola riadne vznesená kompenzačná námietka v zmysle uznesenia Okresného súdu Košice I zo 07. marca 2019 č. k. 15C/12/2010-556 v spojení s uznesením Okresného súdu Košice I č. k. 15C/12/2010-687 z 22. apríla 2021. Na pojednávaní právna zástupkyňa žalovaného predniesla, že si uplatňuje kompenzačnú námietku do výšky žalovanej sumy, a neuplatňuje si nárok vzájomnou žalobou. Podľa názoru najvyššieho súdu túto časť odôvodnenia napadnutého odvolacieho rozsudku nemožno považovať za nepreskúmateľnú, keď odvolací súd dostatočným spôsobom reagoval na námietku žalobcov a riadne odôvodnil svoj záver o kompenzačnej námietke žalovaného.

19. Možno tak prisvedčiť odvolaciemu súdu, že vychádzajúc z obsahu podaného vyjadrenia žalovaného z 19. septembra 2022, toto nie je možné považovať za platne uplatnenú kompenzačnú námietku, ale len upozornenie a preukázanie žalovaného existencie jeho pohľadávky voči žalobcom vo výške 33 311,01 eura priznanú uznesením Okresného súdu Košice I zo 07. marca 2019 č. k. 15C/12/2010-556 v spojení s uznesením Okresného súdu Košice I č. k. 15C/12/2010-687 z 22. apríla 2021. Následne však v zmysle ústneho prejavu právnej zástupkyne žalovaného na pojednávaní konanom 06. apríla 2023 jasne vyplynulo, ktorú pohľadávku si žalovaný uplatňuje na započítanie, v akej výške a proti ktorej pohľadávke veriteľov - žalobcov. Rovnako právna zástupkyňa žalovaného upresnila, že sa nejedná o vzájomnú žalobu, kde by bolo potrebné tento úkon spraviť písomne. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnená hmotnoprávna námietka nemá zákonom predpísanú formu, t. j. je možné započítací prejav uplatniť aj ústne na pojednávaní, bola kompenzačná námietka ako úkon s hmotnoprávnou relevanciou účinná voči žalobcom od okamihu, keď sa o nej v konaní dozvedeli. S ohľadom na vyššie uvedené neobstoja výhrady dovolateľov o arbitrárnosti záverov odvolacieho súdu, že žalovaný v konaní riadne vzniesol kompenzačnú námietku. To, že odvolací súd argumentácii žalobcov nepriznal nimi očakávaný význam, ešte neznamená, že je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné. Dovolací súd preto ako nedôvodnú vyhodnotil aj námietku žalobcov, ktorou spochybňovali správnosť postupu súdov nižších inštancií o pripustení kompenzačnej námietky.

20. Žalobcovia v podanom dovolaní ďalej namietali nedôvodnosť uplatneného nároku v sume 395,51 eura, lebo sa odvolací súd nevysporiadal s ich odvolacou argumentáciou, že nie je podstatné to, aký je právny titul nadobudnutia pohľadávky žalovaného vo výške 395,51 eura, ale to, na základe akého zákonného dôvodu si žalovaný túto právoplatne priznanú pohľadávku voči žalobcom jednostranne a bez akéhokoľvek prejavu vôle voči žalobcom stiahol z výťažku. Odvolací súd v bodoch 45 - 46 napadnutého rozhodnutia dostatočne zrozumiteľne objasnil, že žiadne námietky žalobcov nie sú spôsobilé privodiť zmenu právoplatného rozhodnutia, ktorým je odvolací súd viazaný; 395,51 eura predstavujú trovy exekúcie právoplatne priznané žalovanému uznesením Okresného súdu Košice II z 22. septembra 2020 sp. zn. 1Er/2782/2001, ktorým rozhodol podľa platného a účinného Exekučného poriadku odkazujúc na § 196, v zmysle ktorého za výkon exekučnej činnosti patrí exekútorovi odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času, pričom § 197 ods. 1 následne definuje, že náklady podľa § 196 uhrádza povinný. Náhrada trov exekúcie tak bola žalovanému priznaná v dôsledku zastavenia exekúcie uznesením z 09. decembra 2019 samostatným uznesením - zákonným dôvodom. V zmysle uvedeného ani túto časť odôvodnenia napadnutého odvolacieho rozsudku nemožno považovať za nepreskúmateľnú, keď odvolací súd dostatočným spôsobom reagoval na námietku žalobcov „na základe akého zákonného dôvodu si žalovaný túto právoplatne priznanú pohľadávku voči žalobcom stiahol z výťažku“, poukazom na právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo žalobcom známe s konštatovaním, že žiadna námietka žalobcov nie je spôsobilá privodiť zmenu dôvodnosti námietky žalovaného.

21. Poslednou námietkou žalobcov v podanom dovolaní bolo nevysporiadanie sa odvolacieho súdu s alternatívnou námietkou nesprávnosti výroku o trovách. Žalobcovia v podanom odvolaní namietali, že úkony sporových strán mali byť zo strany súdu prvej inštancie vyhodnotené do okamihu podania kompenzačnej námietky žalovaným. Odvolací súd sa s alternatívnou námietkou žalobcov vysporiadal cez odôvodnenie podstatných námietok žalobcov, ktoré mohli mať za následok zmenu alebo zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Potvrdením prvoinštančného rozhodnutia odvolacím súdom treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia jasne vyplývajú dôvody, pre ktoré odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, vrátane výroku o trovách konania, ktoré súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 s poukazom na § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovaný mal vzhľadom na zamietnutie žaloby v dôsledku kompenzačnej námietky plný úspech v konaní. Odhliadnuc od uvedeného, treba dodať, že aj keby sa odvolací súd nevysporiadal s predmetnou námietkou, táto nie je spôsobilá k prehodnoteniu podstaty rozhodnutia o trovách konania a k priaznivejšiemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, resp. že predmetná námietka nemá žiadnu právnu relevanciu. Hmotnoprávna námietka je samostatným prostriedkom procesného útoku alebo obrany, ktorý mení dôvodný nárok protistrany na nedôvodný, nie je samostatným návrhom žalovaného. Pomerované touto optikou potom platí, že súdy v prípade kompenzačnej námietky rozhodujú na základe pomeru úspechu žalobcu a žalovaného. V uvedenom prípade tak súd prvej inštancie ako aj odvolací súd správne vyhodnotili, že v dôsledku platne uplatnenej kompenzačnej námietky došlo k splynutiu vzájomných záväzkov strán sporu započítaním, preto žalobu ako nedôvodnú zamietli, čím mal žalovaný plný úspech v celom spore, a nie len od uplatnenia kompenzačnej námietky.

22. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie tvorí logický, vnútorne konzistentný a preskúmateľný celok. Odvolací súd reagoval na podstatné odvolacie námietky žalobcov a vysvetlil, prečo ich nepovažoval za dôvodné. Samotná skutočnosť, že dovolatelia sa s jeho závermi nestotožňujú, že ich považujú za nesprávne alebo že požadujú podrobnejšiu odpoveď na každý jednotlivý argument, procesnú vadu podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá. Prípustnosť dovolania z dôvodu tvrdeného nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia preto daná nie je.

23. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí

na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Odvolací súd teda zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho v rozsahu dovolacích výhrad viedli k rozhodnutiu. Jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom súdu prvej inštancie, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny alebo právne nekonformný, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolatelia preto nedôvodne argumentovali, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, resp. nedostatočne odôvodnené. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany konania, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

24. Dovolací prieskum v danej veci bol limitovaný posúdením prípadných väd zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP a nie aj prípadným nesprávnym právnym posúdením veci (§ 421 CSP), ktoré dovolatelia v dovolaní explicitne nenamietali, hoci aj nesprávne právne posúdenie kompenzačnej námietky mohlo z obsahu dovolania vyplývať (§ 124 ods. 1 CSP). K tomu dovolací súd uvádza, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

25. Predovšetkým ale prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (príp.) spočíva na nesprávnych právnych záveroch, nakoľko nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (porov. R 24/2017). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

26. Pre prípad, že by sa dovolatelia predmetnou argumentáciou eventuálne domáhali dovolacieho prieskumu v zmysle § 421 ods. 1 CSP, dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 432 ods. 2 CSP, ktoré uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Ustanovenie § 432 ods. 2 CSP je pritom vždy nutné vykladať v súvislosti s § 421 CSP zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. V preskúmvanej veci dovolatelia zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) nevymedzili predmetný dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom) spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 tohto právneho predpisu. Iba samotné polemizovanie dovolateľov s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP (porov. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/6/2017, 3Cdo/67/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017). Na základe uvedeného dovolací súd uzatvára, že neboli splnené podmienky prípustnosti dovolania ani podľa § 421 ods. 1 CSP.

27. Na základe uvedeného najvyšší súd dovolanie žalobcov ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

28. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.